

Datum: donderdag 4 maart 2021

Beste broeders en zusters van VEG Nieuwvliet c.a.

Naar kerk gaan.

Dat onderwerp is nu helemaal niet relevant, niet in deze tijd. Kom op zeg, ik wil wel, maar ik kan niet. Of vinden we het eigenlijk wel makkelijk zo? Geen reistijd, rustige zondag, wat later uit bed en doe de tv of laptop maar aan. Kopje koffie erbij. Top! Eerlijk is eerlijk, de eerste paar weken was het best relaxed. En met z'n tweetjes of alleen is het ook wel te doen. Maar wat dan met de kleintjes erbij? Een tiener 2 uur achter een playstation is geen punt. Uurtje naar een kerkdienst op tv kijken is toch anders. Meezingen met je partner of met de kinderen erbij, hoe dan ook, ik vind het niks. Maar jullie (ja jullie), wat vinden jullie er van?

Voor de coronaperiode was een onderwerp van gesprek: de leegloop van de kerken. Voorlopig hebben we het daar ook maar niet meer over. *Er zijn mensen die wèl 'iets met God hebben' maar niets met de kerk, die zullen er blijven. Maar als je wel 'iets met de kerk' hebt kom je nu bedrogen uit.* Ik vond het heel bijzonder afgelopen zondag. Een paar weken niet geweest, tenslotte wordt het afgeraden. Maar echt, ik kreeg een warm gevoel toen ik binnen kwam. Is dat het gebouw? Kunnen we eigenlijk zonder kerkgebouw? Ja natuurlijk kan dat! Geloven op zich heeft niets met de kerk (gebouw, instituut) te maken, geloven is een kwestie tussen jou en God. Er zijn landen waar een handjevol gelovigen stiekem bij elkaar komen om hun geloof te belijden en elkaar, bijvoorbeeld in een kelder of achterkamer of soms zelfs onder de grond ontmoeten. Die samenkomsten noemt de Bijbel ook 'kerk', want de kerk is geen onroerend goed maar het samenkomen van gelovige mensen, waar dat dan ook plaatsvindt en wat de bezigheden ook mogen zijn.

En juist dat samenkomen van gelovigen, DAT is wat we zo missen. Kerk zijn betekent met elkaar zingen, dingen ondernemen, praten en luisteren, stil zijn en natuurlijk de Bijbel lezen en bidden.

Geloven in God zonder 'kerk', zonder andere gelovigen om je heen, kun je misschien best even volhouden, maar het is persé niet de bedoeling. Gelovigen hebben elkaar namelijk nodig. Het kan zijn dat je een beetje sip binnenkomt en dat een ander je opbeurt. Zelf heb ik het wel meegemaakt dat ik met een prangende vraag zat en dat het antwoord in een preek werd gegeven. Heerlijk verhelderend als dat gebeurt!

Terug naar afgelopen zondag. De mensen met een functie niet meegerekend telde ik 13 personen in ons eigen V.E.G. kerkje. Mijn warme gevoel was weg.

Thuis draai ik soms lekker hard muziek waarin God geprezen wordt, maar met een groep gelovigen samenkomen om te zingen... dat is toch weer net even anders. En dan maakt het niet uit of je in een kring liedjes zingt met gitaarspel, in de kerkbank naar orgelspel luistert of geniet van een grote aanbiddingsband op het podium. Gelovigen kunnen namelijk best zonder dat gebouw, maar kunnen niet zonder die andere mensen!

Een oproep:

**Alsjeblieft, laten we ons niet laten verleiden om zodra het weer kan gewoon thuis te blijven.
Bidden dat dit maar snel voorbij mag zijn.
Lieve allemaal ik mis jullie zo.**

Met broederlijke groet, Liza Stoel

KERKDIENST zondag 7 maart, derde zondag in de Veertigdagentijd

Het thema voor de derde zondag in de Veertigdagentijd is: een gelovig getuigenis voor de Heer. Bijbellezingen zondag zijn: **2 Kon. 5 : 1-14 en Lucas 4 : 27**
Goed om het verhaal van Naäman, de Syrische hoofdofficier, op voorhand eens te lezen.

We zijn nog steeds met 30 mensen welkom in de kerk.

ZEGENBEDE

Conny heeft helemaal gelijk dat ze de bloemendames bedankt, als professioneel bloemschikster kan dit compliment wel tellen. Het is inderdaad elke week beeldend mooi, vol betekenis. Afgelopen zondag stonden de blauwe bloemen voor water, *levend* water. Deze week staat de Veertigdagentijd kalender ook stil bij de diepe betekenis van water. Op dinsdag 2 maart lazen we Psalm 42, die begint met de beroemde woorden: **'Zoals een hinde smacht naar stromend water, zo smacht mijn ziel naar U, o God.'**

Liza schrijft in een mooi stukje over zijn verlangen om weer samen te komen voor het aangezicht van de Heer. We zien er zo naar uit. We missen elkaar zo. En dat deed ook de Psalmist.

*Zoals een hinde smacht
naar stromend water,
zo smacht mijn ziel naar U.
Mijn ziel dorst naar God,
wanneer mag ik nader komen,
en Gods gelaat
aanschouwen?*

***Vestig je hoop op God,
eens zal ik Hem weer loven,
mijn God die mij ziet en
redt.***

*Zend uw licht en uw waarheid,
laten zij mij geleiden
en brengen naar uw heilige berg,
naar de plaats waar U woont.*

*Dan zal ik naderen
tot het altaar van God,
tot God mijn grootste vreugde.
Dan zal ik U loven bij de lier,
God, mijn God.*

Psalm 42-43 bruist van verlangen om God opnieuw te ontmoeten. Het beeld van een opgejaagde hinde die snakt naar water, spreekt boekdelen. Samen optrekken naar zijn heilige berg. Om samen te naderen tot Gods altaar, en daar samen God te loven bij de lier.

Wat zien we hier naar uit, we missen elkaar zo. Om samen bij God, onze grootste vreugde, te vertoeven. Laten we samen met alle dorstigen die Psalm zingen en bidden van verlangen naar dat moment! Samen drinken van het *levend* water: Zijn vrede, genade en liefde.

En die tijd komt, nog even volhouden en ondertussen bedenken:

VESTIG JE HOOP OP GOD, DE GOD DIE JOU ZIET EN JOU REDT! Wat een zegen!!

Namens de Kerkenraad, het Pastoraal Team en Voorganger van VEG Nieuwvliet c.a.